

Hồi thứ chín

Âi là hung thủ

Bức đồ là hình một con dơi. Chung quanh con dơi có những đường ngoằn ngoèo, có vô số điểm đen lớn nhỏ bất đồng, nơi bên trên góc tả có một vòng tròn chiếu lấp lánh.

Lưu Hương thốt:

- Những đường ngoằn ngoèo này phỏng phát tượng trưng cho nước.

Trương Tam gật đầu:

- Có lý!

Lưu Hương tiếp:

- Vòng tròn tượng trưng cho thái dương!

Trương Tam gật đầu:

- Chắc vậy!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Còn mấy điểm đen to nhỏ đó?

Lưu Hương đáp:

- Có lẽ là những tiêu thạch trong nước!

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Dưới thái dương, trong nước chảy, giữa vùng tiêu thạch có con dơi. Là cái ý tứ gì chứ? Thật làm người ta nát óc dám chết đi được!

Lưu Hương trầm giọng:

- Tự nhiên bên trong phải có ý nghĩa sâu xa và tự nhiên phải là một sự bí mật to tát! Chứ nếu không thì Vân Tùng Long trước khi chết trao lại cho ta làm chi?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Sao y không nói phất cho rồi! Lại làm chi cái trò họa đồ như thế này?

Lưu Hương đáp:

- Lúc đó y đâu có cơ hội để nói?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng vậy! Hôm đó, tại Tam Hòa Lâu, ta nhận thấy hắn nói năng không suông sẻ chút nào, chừng như mắc xương nơi cổ họng!

Đột nhiên Lưu Hương bước đến khung cửa, nhẹ tay mở cánh cửa. Bên ngoài một người đang đứng, người đó chẳng rõ đứng từ lúc nào, có nghe lọt câu chuyện của họ hay không?

Người đó là Kim Linh Chi. Thấy Lưu Hương nàng thoáng đỏ mặt. Hai tay nàng hoành ra phía sau lưng, chẳng rõ nàng đang cầm vật gì. Nàng muốn nói gì đó song khó nói thành lời.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Bọn tại hạ đang bàn luận vụ vợ, không ngờ Kim cô nương ở bên ngoài giữ cửa hộ! Thật lỗi quá!

Kim Linh Chi cắn môi, quay đầu bước đi, đi được vài bước lại quay đầu nhìn lại, rồi cao giọng gọi:

- Trương Tam! Người ra đây!

Trương Tam lập tức nhảy xuống giường, chạy ra ngoài, cười vuốt hỏi:

- Cô nương có điều chi phân phó?

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng thốt:

- Cái gã nô tài đó thật dễ sai! Xem ra nếu Kim cô nương sai gã giết người, gã cũng y lệnh mà giết người!

Kim Linh Chi không buồn lưu ý đến Hồ Thiết Hoa, bảo thẳng Trương Tam:

- Cầm chiếc bao này cho ta!

Chiếc bao là vật nàng giấu sau lưng.

Trương Tam đáp:

- Vâng!

Kim Linh Chi tiếp:

- Ta vừa kiểm điểm chiếc bao đó. Người cứ mở ra mà xem. Nếu làm mất vật gì thì người lấy đầu mà đền vào.

Trương Tam mỉm cười:

- Cô nương yên trí. Vô luận vật gì trao qua tay nô tài rồi, dù cho là tay trộm đệ nhất trong thiên hạ cũng đừng hy vọng đánh cắp được.

Kim Linh Chi hừ một tiếng, bước về khung cửa gian phòng đối diện, đẩy cửa tiến vào đoạn đóng mạnh cánh cửa lại gây nên một tiếng âm vang dội.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Trong phòng ta thật sự có tay trộm đệ nhất thiên hạ. Người hãy ôm cứng chiếc bao đó nơi mình, sơ sẩy thì mất đầu, không sướng đâu nhé!

Y vừa thốt xong, cánh cửa một phòng đối diện khác vụt mở, Đinh Phong thò đầu ra, hoặc vô ý hoặc hữu ý, nhìn chiếc bao nơi tay Trương Tam.

Hắn cười hỏi:

- Ba vị chưa ngủ à?

Lưu Hương cười đáp lại:

- Chắc Đinh công tử cũng như bọn này, đến địa phương lạ thì đem đầu cầm như bỏ ngủ.

Đinh Phong chớp mắt, thấp giọng:

- Tại hạ có một việc muốn bàn qua với Hương Soái, chẳng rõ bây giờ có tiện chăng?

Lưu Hương chưa kịp đáp, cửa phòng cách vách vụt mở, một người từ bên trong bước ra, chẳng phải Bạch Lạp Chúc, chẳng phải Công Tôn Kiếp Dư mà là Câu Tử Trường.

Sắc mặt hắn xanh dòn. Đôi mắt trợn trừng, tay hắn giữ chắc chiếc rương da, hắn vừa ra cửa chợt thấy Đinh Phong và Lưu Hương thoáng giật mình. Mặt hắn xanh liền biến đỏ, hắn lảm nhảm:

- Tại hạ định đi vào phòng vệ sinh, ngang qua đây bỗng sanh cái ý muốn đàm đạo với họ.

Đinh Phong chớp chớp mắt, từ từ thốt:

- Thì ra Câu huynh và họ là chỗ quen nhau. Tại hạ không ngờ có việc đó.

Y nhìn Lưu Hương một thoáng, điểm một nụ cười tiếp:

- Chắc Hương Soái cũng không ngờ luôn.

Câu Tử Trường đặng háng thốt:

- Bất quá tại hạ và họ có gặp nhau mấy lần. Chứ không thân... không thân...

Hắn vừa thốt vừa lách ngang qua Đình Phong bước đi.

Lưu Hương hướng về Đình Phong bảo:

- Nếu công tử cần chỉ giáo điều chi, xin lại đây đàm đạo.

Đình Phong trầm ngâm một chút:

- Ai ai cũng bận rộn suốt ngày hẳn là phải mệt, cần nghỉ ngơi một chút. Vậy chúng ta đợi đến chiều sẽ nói chuyện với nhau cũng không muộn.

Đoạn y quay mình vào phòng, đóng cửa lại.

Hồ Thiết Hoa không dần tính khí được, chẳng đợi cửa đóng, buột miệng thở dài thốt:

- Thì ra con người có cái tâm bất trắc thật. Ta cứ tưởng Câu Tử Trường thành thật, ngờ đâu hắn cũng đóng kịch luôn. Hắn vốn có quen biết Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc, thế mà lúc hai người lên thuyền hắn giả vờ như xa lạ.

Trương Tam tiếp lời:

- Hắn cứ bô bô cái miệng là vừa xuất đạo trên giang hồ. Trừ Lưu Hương ra, hắn chẳng biết ai cả. Thì ra hắn dối! Hắn quen biết nhiều người, hơn bọn ta nữa đấy!

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Ta cứ tưởng việc gì hắn cũng chẳng biết cho nên hắn có thể gây sự vô lý, hắn có thể làm phiền phức đến kẻ khác. Ngờ đâu hắn sâu sắc hơn bọn ta.

Trương Tam tiếp theo:

- Hắn cố ý làm như vậy cho bọn ta thấy, để cho bọn ta không đề phòng hắn. Thực ra biết đâu hắn chẳng quán thông với Công Tôn Kiếp Dư từ trước lâu.

Bỗng Hồ Thiết Hoa nhẩy dựng kêu lên:

- Không xong! Không xong! Ta phải đi xem mới được!

Trương Tam gắt:

- Cái gì thế?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Không biết chừng hẳn là hung thủ đấy? Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc rất có thể là đối tượng thứ hai trong mưu đồ sát nhân của hắn. Biết đâu hẳn chẳng hạ độc thủ rồi?

Lưu Hương điềm một nụ cười cất tiếng:

- Sau khi Câu Tử Trường bước ra thì có người ở trong phòng đóng cửa lại. Chẳng lẽ người chết rồi cũng đóng cửa được?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Y tự cười tự thốt:

- Xem ra ta bị các người truyền nhiễm mất rồi. Bây giờ ta đa nghi quá, cái gì ta cũng nghi được hết.

Liếc mắt qua Trương Tam y tiếp:

- Tại sao người chưa mở chiếc bao ra xem?

Trương Tam hừ một tiếng:

- Tại sao ta phải mở ra xem?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Chính nàng bảo người mở mà!

Trương Tam xì một tiếng:

- Nếu ta không muốn?

Hồ Thiết Hoa cũng xì trả lại:

- Chẳng lẽ người không muốn biết vật gì trong đó?

Trương Tam điềm nhiên:

- Có thể ta đợi lúc người ngủ say mới mở ra.

Hồ Thiết Hoa giật mình, thụt đầu xuống thấp, một lúc lâu bỗng xuất thủ như gió, giật chiếc bao nơi tay Trương Tam. Rồi y bật cười lớn thốt:

- Ta không giống Lưu Hương. Ta không trộm, ta chỉ cướp thôi!

Y hối hả mở chiếc bao. Tràng cười của y vụt tắt. Trong bao có bộ y phục. Bộ y phục vấy máu. Đúng hơn là một chiếc áo dài.

Áo màu xanh nhạt, chất liệu tốt, vừa nhẹ vừa mềm, mặc vào người là khoan khoái lắm. Máu vấy nhiều nơi thân trước.

Hồ Thiết Hoa biến sắc thốt:

- Ta có thấy chiếc áo này!

Trương Tam hỏi nhanh:

- Ở đâu?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Trên mình Đinh Phong. Hắn mặc chiếc áo này lúc đến đón Khô Mai đại sư.

Trương Tam biến sắc:

- Còn máu đó? Máu của Hương Thiên Phi? Đinh Phong là hung thủ à? Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Ta đã nghi hắn từ lâu mà. Nhưng Kim Linh Chi thì luôn luôn tuân phục hắn, tại sao nàng trao chiếc áo của hắn cho bọn ta? Nàng có ý gì chứ?

Trương Tam suy tư một chút thốt:

- Có lẽ nàng không biết là áo của Đinh Phong. Có lẽ...

Hồ Thiết Hoa chận lại:

- Có lẽ nàng chạy án?

Trương Tam trở mắt:

- Chạy án?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Nàng biết chúng ta đã nhặt được hạt trân châu của nàng trên xác chết, nàng biết chúng ta đã nghi ngờ nàng nên cố ý đánh cắp chiếc áo của Đinh Phong, bôi máu vào đó, chuyển hướng mục tiêu của chúng ta.

Rồi y cười lạnh tiếp luôn:

- Giả như ngươi mặc áo của ta mà đi giết người thì chẳng hung thủ là ta?

Lưu Hương cất tiếng:

- Việc này có hai điểm đáng nghi ngờ.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Hai điểm gì?

Lưu Hương giải thích:

- Thứ nhất: Kim Linh Chi là một thiên kim tiểu thư, bảo nàng giết người, nàng cũng có thể giết, nhưng bảo nàng đi ăn trộm y phục của người khác, chỉ sợ nàng không trộm được.

Trương Tam gật đầu:

- Đúng vậy! Nàng làm sao biết được y phục của Đinh Phong để ở chỗ nào! Muốn trộm phải quen tay, thạo nghề, trộm lần đầu chắc gì thành công.

Lưu Hương tiếp:

- Thứ hai: nếu nàng muốn chuyển hướng mục tiêu của chúng ta thì chẳng khi nào nàng tự mang chiếc áo đến đây như thế này! Làm điều bậy bạ ai ai cũng khó tránh thối thòm con tim ít nhiều.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Vậy là người cho rằng có kẻ nào đó cố ý quăng chiếc áo vào trong phòng Kim Linh Chi, cố ý làm cho nàng chú tâm đến, để cho nàng mang lại đây trao cho bọn ta?

Lưu Hương gật đầu:

- Điều đó cũng có thể lắm! Nhưng nếu Đinh Phong là hung thủ thì giết người xong, hẳn phải hấp tấp vội vàng mà thì giờ thì ít, do đó hẳn không xóa kịp mấy vết máu trên chiếc áo.

Trương Tam thốt:

- Câu Tử Trường và Đinh Phong ở chung phòng, việc trộm áo của Đinh Phong, chẳng ai có đủ phương tiện hơn Câu Tử Trường! Cho nên ta thấy Câu Tử Trường đáng nghi ngờ hơn.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Tại sao người không đi bái phỏng chủ nhân của người? Xem cho biết nàng gặp chiếc áo này ở tại đâu?

Trương Tam lắc đầu cười nhẹ:

- Ta đâu dám! Ta sợ nàng lắm! Nếu người muốn hỏi gì thì cứ đi tìm nàng mà hỏi. Chẳng lẽ người cũng sợ luôn như ta?

Hồ Thiết Hoa nháy dưng lên, rồi bật cười lạnh, gằn giọng:

- Tại sao ta không dám? Chẳng lẽ nàng dám cản ta?

Y vọt mình ra cửa, thẳng đến trước phòng Kim Linh Chi. Nhưng y không còn dũng khí đưa tay ra gõ cửa.

Tưởng đến hình dáng Kim Linh Chi chống nạnh hai tay vào hông, mắt sáng quắc, y rợn người.

Y nghĩ:

- Có lẽ nàng đã ngủ rồi. Nếu ta gọi thức nàng thì nàng phải phát cáu, chính ta đây, ta cũng phải giận nếu bị phá giấc ngủ, nói chi là người có tính khí như nàng, bất cứ lúc nào cũng bốc lửa được.

Gõ cửa phòng một nữ nhân là một kỹ thuật đòi hỏi nhiều thực nghiệm, phải tinh vi, tế nhị, rồi mới thực hành được! Ngoài ra còn phải có can đảm! Đừng tưởng ai ai cũng làm được, dĩ nhiên trừ hạng vũ phu, lỗ mãng

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

- Chung quy, chiều nay tất cả đều hội họp đủ mặt, ta cứ đợi đến lúc đó, kẻ cũng không muộn gì.

*** Vietkiem.com ***

Trong phòng có hai chiếc giường và một chỗ dưới sàn phòng, tạm dọn làm nơi ngủ.

Khi Hồ Thiết Hoa trở lại, hai chiếc giường đều bị chiếm. Trương Tam nằm trên một chiếc, tréo ngoáy đùi lẩm nhẩm:

- Kỳ quái thật! Tạo sao ta không nghe tiếng gõ cửa? Chẳng lẽ Hồ tiên sanh nói thì hung mà rút cuộc lại chẳng dám gõ cửa? Tiên sanh can đảm hơn ta nhiều kìa mà.

Hồ Thiết Hoa hét:

- Giường của ta, sao người chiếm?

Trương Tam điềm nhiên:

- Giường của người? Ai quy định là giường này thuộc về người? Tổng Đốc? Tuân Vũ? Hay lệnh của triều đình quy định?

Hồ Thiết Hoa giận đến ngứa răng, nếu không cắn được cái gì chắc phải chết mất vì khó chịu. Nhưng y còn làm gì được, chỉ cười lạnh thốt:

- Giường trên thuyền nhỏ quá, lại ngắn, lại hẹp, mừng tượng giường của trẻ con. Ta đường là bậc đại trượng phu thì tốt hơn nên tìm chỗ rộng rãi mà nằm.

Y vừa nằm xuống chỗ trống dưới sàn chột bật vùng dậy hét:

- Người được đằng chân lân đằng đầu. Cả cái gối của ta người cũng lấy luôn.

Trương Tam cười hì hì:

- Ngủ chỗ rộng rãi chắc khoan khoái lắm, Hải Quát Thiên sợ người quá khoan khoái mà ngủ luôn không chịu thức dậy cho nên không chuẩn bị gối cho người.

Hồ Thiết Hoa nghiêng răng, đảo mắt nhìn quanh, bỗng cười lên thốt!

- Thì ra người cũng như Lão Xú Trùng, mang cái tật nghẹt mũi cho nên không ngửi thấy mùi thú.

Trương Tam hỏi gấp:

- Mùi thú gì?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Trên chiếc gối của ta, vừa rồi ta vô tình ngồi lên, đúng lúc ta nôn bụng...

Y chưa dứt câu, Trương Tam chụp chiếc gối quăng xuống sàn.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

- Người cũng bị lừa nữa sao?

Trương Tam đáp:

- Người nói gì ta cũng không tin, chỉ có cái rắm thôi. Người là tay vô địch rắm trên đời này, người ta ba ngày, ba tháng, ba năm không rắm, còn người thì có thể bảo là mỗi phút mỗi rắm.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Hai hôm nay nhiều sự việc xảy ra quá. Toàn là những việc đáng sợ. Chẳng những thế, cứ theo tình hình đó thì còn biết bao nhiêu việc nữa sắp sửa phát sanh, đáng sợ hơn nhiều. Và có thể những việc đó sẽ bắt đầu từ đêm nay! Bởi đêm là đồng lõa của bao nhiêu việc phi lý, phi nhân.

Hồ Thiết Hoa vốn cho rằng mình không thể nào ngủ được. Và người ta bảo khi khó ngủ cứ đếm, đếm mãi, giấc ngủ sẽ đến, đến không hay không biết.

Nhiều người đã thực nghiệm và thời thường có kết quả. Y chuẩn bị đếm đến một vạn, nếu đếm đến đủ số rồi mà không ngủ được thì đi lấy rượu mà uống.

Nhưng đếm đến mười bảy y ngủ khò.

Tiếng gõ cửa vang lên làm Hồ Thiết Hoa bừng tỉnh. Tiếng gõ cửa rất khẽ, vang cốc cốc nhẹ nhàng, dường tượng người nào đó gõ rất lâu.

Y càu nhàu:

- Khách đâu mà lăm khách! Lúc nào cũng có. May là ở giữa giòng sông. Nếu tại đất liền chắc là ta chịu không nổi!

Y chờ dậy, đầu óc chưa tỉnh hẳn, xô mạnh cánh cửa, định trút cái bực bội trên đầu kê gõ cửa. Ngờ đâu bên ngoài chẳng có một bóng ma đừng nói là bóng người. Tuy nhiên tiếng cốc cốc cốc vẫn còn vang đều đều. Hồ Thiết Hoa trấn định tâm thần, quan sát một lúc phát giác ra đó chẳng phải là tiếng gõ cửa mà do người trong phòng bên cạnh gõ vách.

Y phát cáu lảm nhảm:

- Tiểu tử đó làm gì thế? Định phá giấc ngủ người ta chắc?

Y đưa tay đập mạnh vào vách quát:

- Ai?

Gõ vách nếu không là Công Tôn Kiếp Dư thì là Bạch Lạp Chúc, y cần gì phải hỏi?

Bên kia quả nhiên có người phát thoại. Hồ Thiết Hoa áp tai vào vách nghe rõ thanh âm của Công Tôn Kiếp Dư.

Giọng lão rất thấp. Lão hỏi:

- Lưu Hương Soái đó phải không? Có thể qua đây đàm đạo được chăng?

Thì ra người ta muốn tiếp xúc với Lưu Hương. Hai hôm nay ai ai cũng muốn tiếp xúc với Lưu Hương.

Hồ Thiết Hoa tức muốn mắng mấy tiếng, quay đầu lại nhận ra hai chiếc giường trống không. Lưu Hương và Trương Tam biến mất dạng.

Người bên vách lại tiếp:

- Có thể Hương Soái chưa biết tại hạ là ai, tuy nhiên ...

Hồ Thiết Hoa cao giọng đáp:

- Tại hạ biết các hạ là ai song Lưu Hương vắng mặt.

Người bên vách hỏi:

- Chẳng rõ Hương Soái đi đâu?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Hắn là một con thỏ, đến nơi nào là chạy nhảy khắp nơi đó. Có quỷ mới biết hắn đi đâu.

Người bên vách tiếp:

- Các hạ là...

Hồ Thiết Hoa chặn lời:

- Tại hạ họ Hồ, các hạ muốn nói gì với Lưu Hương, cứ nói với tại hạ, chẳng sao đâu.

Người bên vách kêu lên:

- A ...

Rồi bỏ luôn câu nói.

Hồ Thiết Hoa đợi một lúc, càng suy nghĩ càng nhận thấy có cái gì không ổn. Giữa Công Tôn Kiếp Dư và Lưu Hương chẳng có một điều quan hệ nào bỗng nhiên lão lại tìm Lưu Hương, tại sao thế? Lão cũng có thể qua đây đường đường chính chính mà gặp nhau, lại làm chi cái trò úp úp mở mở thế?

Chẳng lẽ lão có một bí mật gì muốn tiết lộ với Lưu Hương?

Y mắng thầm:

- Lão Xú Trùng thật đáng đánh đòn! Sao không gọi ta đi với lại trốn ta mà đi.

Y hểnh hểnh mũi lẩm nhẩm:

- Hôm qua ta đâu có quá chén, tại sao ta ngủ như chết thế này?

Thực ra y cũng hiểu là có Lưu Hương bên cạnh, y ngủ ngon lành. Bởi y biết dù cho trời sập, Lưu Hương vẫn đủ sức chống chọi, bảo vệ an toàn cho y. Y chẳng cần lo ngại gì cả.

Y mang vợ, mang giày nhanh chóng định sang phòng bên cạnh hỏi Công Tôn Kiếp Dư, lão muốn gặp Lưu Hương để làm gì. Y còn hỏi luôn lão ta quen biết với Câu Tử Trường như thế nào.

Nhưng y gõ cửa lâu lắm rồi mà bên trong chẳng một ai đáp ứng. Bên này phòng không đáp, cửa bên kia phòng lại mở ra, Câu Tử Trường xuất hiện hỏi:

- Hồ huynh muốn gặp họ?

Hồ Thiết Hoa không quay đầu lại, lạnh lùng thốt:

- Tại hạ đâu có khùng. Không tìm họ thì gõ cửa làm gì?

Câu Tử Trường cười vuốt:

- Họ vừa ra khỏi phòng và lên trên sàn thuyền rồi. Tại hạ trông thấy họ đi.

Hồ Thiết Hoa đột nhiên quay đầu lại, quắc mắt nhìn Câu Tử Trường buông từng tiếng:

- Xem ra các hạ rất thích lưu ý đến hành động của kẻ khác!

Câu Tử Trường giật mình, ấp úng:

- Tại hạ... Tại hạ...

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Từ ngày gặp các hạ, tại hạ luôn luôn xem các hạ như một bằng hữu! Phải vậy không?

Câu Tử Trường thở dài:

- Tại hạ vô cùng cảm kích.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Tại hạ hy vọng các hạ có cái gì cần nói, hãy thành thật mà nói với tại hạ, xin đừng man trá lẫn nhau.

Câu Tử Trường đáp:

- Có khi nào tại hạ giả dối với Hồ huynh đâu?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Tốt! Vậy tại hạ xin hỏi: Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc có lai lịch như thế nào? Tại sao các hạ nhận ra họ?

Câu Tử Trường trầm ngâm một lúc rồi thở dài đáp:

- Hồ huynh đã hỏi, tại hạ không thể không nói, bất quá...

Hắn thấp giọng tiếp:

- Việc này quan hệ rất lớn! Hiện tại thời cơ chưa thuận tiện, nhưng tại hạ cứ nói, Hồ huynh nghe rồi xin giữ bí mật cho. Đừng tiết lộ với ai cả!

Hồ Thiết Hoa không cần suy nghĩ, đáp nhanh:

- Được rồi, tại hạ đáp ứng!

Câu Tử Trường tiếp:

- Cả đến Lưu Hương Soái...

Hồ Thiết Hoa chận lời:

- Tại hạ đã đáp ứng rồi thì dù cho là cha tại hạ, tại hạ cũng không tiết lộ cho biết. Lời nói của tại hạ cũng như Lưu Hương, đáng tin tưởng lắm. Chẳng lẽ các hạ hoài nghi tại hạ?

Câu Tử Trường thở phào thốt:

- Được nghe Hồ huynh nói thế là tại hạ yên tâm rồi.

Hắn đưa Hồ Thiết Hoa vào phòng cài then cửa lại. Đinh Phong đã đi đâu từ lâu.

Trước hết Câu Tử Trường mời Hồ Thiết Hoa ngồi đoạn trầm giọng thốt:

- Hai tháng trước đây tại phủ Khai Phong có xảy ra một vụ án quan trọng. Trấn Viễn Tướng Quân từ quan ngoại áp giải một số cống phẩm về kinh, dừng chân tại phủ Khai Phong, ngủ đêm tại nha môn, bỗng nhiên vào canh ba, có kẻ vào cắt mất đầu. Bao nhiêu đồ vật tiến cống cho triều đình cũng mất sạch sành sanh. Đoàn hộ tống gồm một trăm hai mươi người đều bị giết chẳng còn một mạng.

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

- Có việc quan trọng như vậy tại sao chẳng nghe ai nói gì cả?

Câu Tử Trường thở dài:

- Bởi đó là một vụ án trọng đại nên chẳng ai dám để tẩu lộ phong thinh, sợ triều đình hay được sẽ bắt tội nặng nề. Người ta ém nhẹm luôn để âm thầm điều tra manh mối. Khi nào tìm được thủ phạm rồi sẽ thượng sớ tâu trình lên Hoàng Thượng.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Kẻ gây ra vụ án không lưu lại một mạng người sống sót nào cả thì có muốn truy ra manh mối, thiết tưởng cũng không phải là việc dễ làm.

Câu Tử Trường tiếp:

- Nhưng người tính đâu qua trời định. Hung thủ cứ tưởng là phải tay được rồi, ngờ đâu ông trời còn chừa lại một người làm chứng cho bọn sát nhân không thoát khỏi vòng luật pháp.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người đó là ai?

Câu Tử Trường đáp:

- Một thị thiếp của Trấn Viễn Tướng Quân. Đêm đó nàng ngủ với Trấn Viễn Tướng Quân đến nửa đêm, nàng đi đại tiện, lúc biến cố xảy ra nàng ẩn trốn luôn trong phòng vệ sinh, nhờ thế mà thoát chết. Tuy không thấy mặt hai tên sát nhân song nàng nghe rõ ràng cuộc đối thoại giữa bọn chúng.

Hồ Thiết Hoa cười vang:

- Xem ra mạng của nữ nhân dài hơn mạng nam nhân!

Câu Tử Trường tiếp:

- Cứ theo lời nàng thì vụ án gây nên bởi một già một trẻ, việc thành rồi, cả hai chuẩn bị trốn ra hải ngoại, tìm đến Tiêu Kim Quật mà hưởng thọ. Tại hạ theo manh mối đó, đi dần đến đây.

Hồ Thiết Hoa kinh ngạc:

- Nghe các hạ nói, tại hạ đoán các hạ là người trong Lục Phiến Môn. Có đúng chăng?

Câu Tử Trường đáp:

- Tại hạ không là bộ đầu của quan nha, bất quá chỉ là một vệ sĩ của Hùng Đại Tướng Quân vùng quan ngoại, vào Trung Nguyên lần này là vâng lệnh sai của Hùng Đại Tướng Quân, đặc cách tra cứu vụ án đó.

Hắn cười một tiếng, tiếp:

- Nhân vì từ lúc nhỏ, tại hạ đã vào phủ tướng quân rồi, song không thường xuất ngoại hành sự, do đó không quen mọi sinh hoạt trên giang hồ, thành thử cử động khó tránh ngáy ngồ làm Hồ huynh phải cười thâm.

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Lâu lắm, y mới thở ra một tiếng dài, rồi lắc đầu, cười thốt:

- Thì ra sự việc là vậy! Nhưng tại sao các hạ không sớm cho nhau biết? Báo hại tại hạ trách lầm các hạ! Đi tìm kẻ gian mà bị tình nghi là kẻ gian, có phải là oan uổng không?

Câu Tử Trường cười khổ:

- Chỉ vì tại hạ mang một trọng trách nơi mình, lại thuộc loại đại bí mật nên không dám tùy ý thổ lộ thân phận. Hà hướng Hải Quát Thiên, Hương Thiên Phi, Đinh Phong chẳng phải là những người tôn trọng luật pháp, nếu họ biết rằng tại hạ đi tìm manh mối vụ án mạng chỉ sợ họ dám làm điều bất lợi cho tại hạ.

Hồ Thiết Hoa gật đầu thốt:

- Tại hạ hiểu rồi... Các hạ hoài nghi Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc là hai hung thủ gây nên vụ án

Câu Tử Trường:

- Phải! Hai người đó có nhiều điểm khả nghi lắm. Cho nên vừa rồi, tại hạ có vào phòng của họ, ý muốn dò dẫm tình hình cử động của họ xem sao.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Các hạ tìm được manh mối chi chẳng?

Câu Tử Trường thở dài:

- Họ giữ kín miệng bình. Tại hạ vào đó rồi, chẳng những không tìm hiểu được gì, mà lại còn phạm cái lỗi đập cở động rắn, nếu họ biết được thân phận tại hạ, chỉ sợ...

Mặt biến sắc, hấn tiếp:

- Chỉ sợ... Chỉ sợ...

Song hấn không nói được đoạn cuối, mừng tượng sợ nói ra là phạm vào một điều gỡ.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng vậy! Nếu họ biết được chân tướng của các hạ, họ sẽ không để cho các hạ yên đâu. Vậy từ nay, các hạ hãy cẩn thận mới xong cho.

Y đập nhẹ tay lên đầu vai Câu Tử Trường, rồi cười thốt:

- Hiện tại tại hạ biết được việc đó rồi thì không thể dung dưỡng cho họ muốn làm chi thì làm. Các hạ yên trí lớn.

Câu Tử Trường cũng cười đáp:

- Đa tạ Hồ huynh chiếu cố! Có Hồ huynh, làm gì tại hạ không yên tâm? Bất quá...

Hắn cau mày, trầm giọng tiếp:

- Hai người đó thâm hiểm, gian hoạt lắm, không thể xem thường họ được đâu. Tại hạ chưa nắm được một chứng cứ gì, tạm thời chúng ta không nên vội vọng động.

Hồ Thiết Hoa gật đầu, từ từ thốt:

- Tuy nhiên hai người đó cũng không có lý do gì bắt buộc phải giết Hương Thiên Phi. Chẳng lẽ họ định sát hại tất cả số người trên thuyền này để diệt khẩu?

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Cuối cùng rồi đêm cũng về, dành lại vũ trụ với ngày dài. Đêm được báo hiệu bằng hoàng hôn có tà dương còn lưu luyến trên mặt nước, nhìn ra mút mắt, mênh mông, biển rộng trải tận chân trời, sóng nhấp nhô điểm vàng lẫn bạc, óng ánh như vạn ức hạt kim cương to nhỏ bất đồng. Còn cảnh nào hơn cảnh biển chiều hôm.

Lưu Hương cùng Trương Tam tựa mình vào mạn thuyền nhìn đến xuất thần.

Lâu lắm, Trương Tam cất tiếng:

- Trước khi ta vượt biển, ta cứ tưởng cảnh sắc trên sông dài là đẹp nhất trần gian. Giờ đây linh đình trên sóng nước trùng dương, ta mới biết sông dài vô nghĩa bên cạnh biển rộng. Ta không còn muốn trở lại chốn cũ nữa.

Lưu Hương cười nhẹ thản nhiên đáp:

- Người xưa có nói: Đừng khinh thường hải nan vi thủy...

Vừa lúc đó Đinh Phong từ mũi thuyền đi đến, tâm thần kinh hoàng.

Chưa đến gần, hắn đã hô hoán lên:

- Hôm nay hai vị có gặp Hải bang chủ lần nào chăng?

Lưu Hương cau mày lắc đầu:

- Từ lúc sáng sớm chia tay nhau đến bây giờ, tại hạ không gặp lại lần nào.

Trương Tam tiếp nói:

- Y mệt mỏi suốt đêm, sáng ngày còn phải lo nghĩ, có lẽ y còn ngủ say. Sao công tử không đến chỗ y ngủ xem?

Đình Phong đáp:

- Tại hạ có đến đó, chỗ ngủ còn chẵn gối chỉnh tề, chúng tớ không có người ngã lưng xuống.

Lưu Hương giật mình:

- Những người khác không ai thấy y ở đâu sao?

Đình Phong biến sắc mặt nhợt nhạt, nụ cười thân thiết hòa dịu hàng ngày mất hẳn, trầm giọng thốt:

- Tại hạ có đi qua khắp nơi, hỏi mọi người, người cuối cùng gặp y là Tiền Phong.

Lưu Hương cau mày:

- Tiền Phong?

Đình Phong tiếp:

- Tiền Phong cho biết, vào giờ Ngọ hôm nay, Hải bang chủ một mình đứng tại mũi thuyền, nhìn ra biển khơi, xuất thân, miện cứ lầm nhảm tên Hương nhị gia mãi. Tiền Phong mời y dùng cơm, y không buồn lưu ý đến gã. Từ lúc đó đến bây giờ không còn ai trông thấy y nữa.

Lưu Hương hỏi:

- Lúc đó trên sân thuyền có người nào khác nữa chăng?

Đình Phong đáp:

- Lúc đó trên thuyền, đại đa số thủy thủ đều xuống phía dưới dùng cơm, chỉ còn hai người trực tại lái thuyền, ba người giữ lều phía bên tả, trên vọng lái còn có một người nữa, có phận sự nhắm hướng.

Đoạn hấn thở dài tiếp:

- Nhưng sáu người đó đều không trông thấy Hải bang chủ.

Trương Tam thốt:

- Biết đâu Tiền Phong không nói ngoa?

Đình Phong đáp:

- Giả như gã nói ngoa thì lý do gì khiến gã nói ngoa? Có lẽ người ta quá bận rộn nên không ai để ý đến Hải bang chủ lúc y lên sân thuyền. Và lại Hải bang chủ cũng không ở trên sân thuyền lâu lắm.

Trương Tam cau mày:

- Vậy đi đâu chứ? Không lẽ y nhảy xuống biển?

Đình Phong lộ vẻ âm đạm:

- Tại hạ chỉ sợ y bị thương cực độ về cái chết của Hương Thiên Phi, rồi trong lúc mất trí, dám làm liều...

Lưu Hương chận lại:

- Hải bang chủ không thuộc hạng nông nổi như vậy đâu! Còn Tiên Phong? Tại hạ muốn hỏi hấn mấy câu.

Đình Phong đáp:

- Hôm nay hấn không có phiên trực nên ở luôn dưới khoang thuyền nghỉ ngơi.

Lưu Hương thốt:

- Chúng ta xuống đó tìm hấn.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Lòng khoang không lớn lắm. Mười mấy thủy thủ cùng chia nhau một khoảng trống đó, tự nhiên có sự bừa bãi, hơi hám.

Tiên Phong chiếm một vuông khoang thứ ba bên hàng hữu, gã đang nằm trên giường, trùm chăn kín mít, ngủ vùi. Gã để lộ đôi chân ra ngoài, đôi chân còn mang giày, chùng như gã quá nhọc mệt, ngã lưng xuống giường là ngủ ngay, không kịp cởi giày vớ.

Lỗ Trường Kiệt chưa ngủ, nghe có người tìm gã, vội vào gọi gã thức dậy, song gọi mãi, rồi lắc mạnh gã, gã cũng không tỉnh giấc.

Lỗ Trường Kiệt cười vang thốt:

- Hễ nóc rượu vào là hấn ngủ ngư heo! Sấm nổ bên tai cũng không thức!

Trương Tam nhìn thoáng qua Lưu Hương cười thốt:

- Cái tật của gã không nhỏ hơn Tiểu Hồ chút nào.

Nhưng nụ cười của hắn chai ngắt liền. Lỗ Trường Kiệt vừa tốc chân lên,

Trương Tam phát hiện ra tình hình không ổn rồi. Tiên Phong nằm đó, xem thì rất an tường, nhưng gương mặt biến đổi đáng sợ. Lỗ Trường Kiệt cảm thấy đôi chân nhũn, không gượng đứng được nữa, gã ngồi ngay, kêu phịch một tiếng. Vô luận là ai, nhìn Tiên Phong cũng biết được là gã không còn sống nữa.

Lưu Hương bước tới vạch áo của Tiên Phong ra xem. Nơi ngực có dấu bàn tay. Dấu bàn tay tả!

Tiên Phong đã bị người hạ độc thủ!

Đình Phong kêu lên:

- Chu Sa Chưởng!

Trương Tam lạnh lùng nhìn hắn thốt:

- Đình công tử quả nhiên có nhãn lực. Chắc là có luyện chưởng pháp Chu Sa?

Đình Phong vốn chưa phát giác cái ý moi móc của Trương Tam nên lắc đầu thốt:

- Mấy năm gần đây, tại hạ không nghe nói trên giang hồ có người nào luyện Chu Sa Chưởng cả.

Lưu Hương hỏi:

- Vừa rồi ai vào đây?

Đầu đắm mồ hôi lạnh, Lỗ Trường Kiệt run giọng:

- Chính tiểu nhân vừa vào đây. Lúc đó Tiên Phong ngủ say... Người tại đây chỉ có việc ngủ thôi và bọn thô lỗ như tiểu nhân, hễ ngủ là cầm như bất tỉnh.

Gã nói đúng. Trương Tam gọi tỉnh các tên kia, cả chín tên đều đáp không thấy ai vào đây cả, trừ bọn chúng.

Lưu Hương hỏi:

- Nhưng rõ ràng Đình công tử vừa vào đây để hỏi Tiên Phong, thế chẳng có ai trông thấy à?

Tất cả đều lắc đầu.

Đình Phong biến sắc thốt:

- Đích xác là vừa rồi tại hạ có vào đây, nhưng lúc đó thì Tiền Phong còn sống. lúc tại hạ hỏi gã có Kim cô nương bên cạnh. Kim cô nương chứng minh điều đó cho tại hạ.

Hắn tiếp luôn:

- Sau lại, tại hạ vào nhà bếp, hỏi luôn sáu tên có mặt trên sân thuyền lúc trực vào giờ ngọ, cuối cùng mới đi tìm Hương Soái và Trương huynh. Tại hạ làm bao nhiêu việc đó trong vòng nửa tiếng đồng hồ.

Trương Tam kêu lên:

- Có Kim cô nương nữa sao?

Đinh Phong đáp:

- Kim cô nương và tại hạ chia tay nhau tại bậc thang, chính nàng lãnh phần đi tìm Câu huynh, Hồ huynh để báo tin, đồng thời cho Công Tôn tiên sanh hay luôn, chẳng rõ nàng có gặp các vị đó chăng?

Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Bếp tại chỗ nào?

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Bếp nơi nấu nướng mà cũng là chỗ ăn của thủy thủ, nơi đó cũng không rộng lắm. Hai chiếc bàn chiếm trọn khoảng rộng đó.

Bọn thủy thủ làm thì quần quật như trâu, ngủ thì mê mang như heo, ăn lại ô ạt như hổ. Thức ăn đựng trong tô to, cơm chứa trong rá to, chén ăn cũng to luôn, tất cả nói lên sự thô lậu của hạng người cam cái kiếp khuyển mã, sẵn sàng làm công việc phá núi, đốn rừng, bồi đắp sự thịnh vượng và củng cố sự an toàn của chủ nhân.

Hiện tại có sáu người ăn. Thực sự họ có mặt tại đó, họ ăn rồi chưa? Họ đang ăn hay sắp sửa ăn? Chẳng ai biết được, bởi họ bất động. Hai người gục đầu xuống mặt bàn, hai người ngồi ngồi trên ghế, hai người ngã dài trên sàn, cạnh khung cửa.

Cả sáu người đều chết. Tất cả đều chết vì Chu Sa Chương!

Hai người gục tại mặt bàn chết ròn hơn hết. Hai người bên cạnh vừa đứng lên bị đánh luôn nên ngã ngồi trên ghế trở lại. Hai người hoảng sợ bỏ chạy cũng không thoát.

Tất cả sáu người đều bị hạ sát, gần như đồng thời, bất quá cách nhau độ vài giây thôi.

Trương Tam nghiêng răng, buông giọng căm hờn:

- Hung thủ có thủ pháp và thân pháp quá nhanh.

Lưu Hương thở dài:

- Nếu như thế này thì có lẽ Hải bang chủ gặp dữ nhiều lành ít.

Đình Phong cũng thở ra:

- Đúng vậy! Lúc Hải bang chủ bị hại chắc Tiên Phong và sáu người này phát giác kịp, do đó hung thủ giết họ luôn để diệt khẩu.

Hắn lắc đầu lộ vẻ thảm tiếp:

- Nếu vừa rồi họ nói thật sự tình với tại hạ thì làm gì có thảm cảnh xảy ra cho họ. Hung thủ có biện pháp gì bắt buộc họ giữ bí mật hoàn toàn?

Trương Tam lạnh lùng:

- Có thể họ không có cơ hội để nói.

Hắn liếc mắt sang Đình Phong tiếp luôn:

- Đình công tử vừa hỏi thì họ cũng vừa bị sát hại! Tình xảo thật.

Đình Phong không hề đổi sắc mặt thốt:

- Phải, tại hạ mới hỏi đó là họ liền bị giết đó. Nếu tại hạ không hỏi chắc họ chưa chết gấp như vậy đâu. Sự tình phát sanh trước sau không quá nửa giờ, trong thời gian ngắn đó, ai có khả năng thực hiện một vụ án chứ?

Trương Tam buông gọn:

- Ai ai cũng có khả năng làm việc đó.

Đình Phong chớp mắt hỏi:

- Trong nửa giờ qua, hai vị có gặp Công Tôn Kiếp Dư và Câu Tử Trường chăng?

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Mọi người hội họp đủ mặt. Dĩ nhiên thiếu mặt những kẻ chết, biệt tích bởi bất khả kháng.

Hồ Thiết Hoa cao giọng thốt:

- Tại hạ có thể chứng minh Câu Tử Trường không hề rời phòng. Rời phòng để đi giết người, y và tại hạ đang đàm đạo lúc vụ án được phát giác.

Đình Phong hỏi:

- Còn Công Tôn tiên sanh?

Công Tôn Kiếp Dư đáp:

- Thầy trò tại hạ vẫn ở trong phòng. Hồ huynh cũng có thể chứng minh điều đó.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Phải! Tại hạ và các hạ có trao đổi cách vách mấy câu. Nhưng sau đó thì sao?

Công Tôn Kiếp Dư đáp:

- Sau đó bọn tại hạ vẫn ở luôn trong phòng, đến lúc Kim cô nương gõ cửa...

Kim Linh Chi thốt:

- Phải đó! Lúc tôi đến gõ cửa họ có mặt trong phòng.

Hồ Thiết Hoa trầm gương mặt:

- Sau cái lúc tại hạ và các hạ ngưng cuộc đối thoại đến lúc Kim cô nương đến gõ cửa có một khoảng cách thời gian. Trong thời gian đó các vị đi đâu? Thời gian đó rất đủ cho một sát nhân hành động.

Công Tôn Kiếp Dư phân trần:

- Trọn ngày nay, thầy trò tại hạ không hề ra khỏi phòng.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Nhưng Câu huynh lại thấy các vị ra khỏi phòng! Thế là nghĩa gì chứ?

Công Tôn Kiếp Dư chớp mắt nhìn.

Câu Tử Trường biến sắc mặt đáp:

- Tại hạ nghe tiếng chân vang lên bên ngoài, vội bước ra xem, đúng lúc một bóng người đang lên thang. Tại hạ độ chừng là các hạ!

Công Tôn Kiếp Dư lạnh lùng:

- Thì ra là các hạ độ chừng. Thật sự thì chẳng thấy chi cả.

Câu Tử Trường cười gượng:

- Lúc đó người ấy đi nhanh quá, tại hạ chỉ kịp thấy đôi chân nên không nhận ra là ai.

Hồ Thiết Hoa trợn mắt căm miệng.

Đột nhiên mọi người nín lặng. Rồi họ nghe tiếng chồm chồm vang lên bên ngoài. Tiếng vang cách khoảng lâu lâu. Ai cũng đoán là các thủy thủ quăng xác chết đồng bạn xuống biển. Không tròn một ngày, trên thuyền có đến chín người chết. Còn lại bao nhiêu người, họ sẽ sống được bao lâu nữa?

Và cái phiến kế đây là ai?

Tự nhiên hung thủ có mặt trên thuyền. Nhưng hung thủ là ai chẳng một người nào biết.

Lưu Hương vốn định chờ hung thủ hành động lần thứ hai để truy ra manh mối, song hung thủ đã hành động quá hai lần rồi, vẫn không để lộ một sơ hở nào. Vụ án vẫn tròn trịa như lúc đầu.

Hiện tại ai ai cũng thần thờ, không ai còn lưu ý đến ai nữa. Mừng tượng ai ai cũng sợ mình bị những người kia nghi ngờ là hung thủ.

Không rõ từ lúc nào, rượu thịt đã được dọn lên đầy mặt bàn. Rượu ngon, thức ăn ngon, nhưng không ai ăn, uống.

Thời khắc trôi qua, lâu lắm, Hồ Thiết Hoa thốt:

- Mỗi người chỉ chết một lần thôi. Chúng ta chưa chết, rồi cũng phải chết. Trước khi chết, ăn uống no say cái đã.

Trương Tam lạnh lùng cảnh cáo:

- Người ăn uống rồi biết đâu người chẳng chết ngay, chết sớm hơn mọi người khác!

Hồ Thiết Hoa buông đũa liền. Không ai dám bảo đảm là trong rượu, trong thức ăn không có độc.

Lưu Hương cười nhạt thốt:

- Tuy nhiên nếu không ăn thì cũng phải chết vì đói. Chết đói không sướng chút nào. Chết vì chất độc vậy mà còn no đủ hơn, sung sướng hơn.

Chàng cầm đũa, gắp mỗi món một chút, lần lượt ăn qua đủ các đĩa, cuối cùng rót rượu uống. Nếu có độc trong bất cứ món nào, chàng cũng trúng cả.

Câu Tử Trường kêu lên:

- Hương Soái có hào khí hơn mấy, đáng phục! Đáng phục! Quả thật danh bất hư truyền.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Nếu các hạ cho rằng hần có hào khí cao, xem cái chết như đi về thì thật là lắm. Lắm to. Bất quá hần có một biệt tài phân biệt được vật nào có độc, vật nào không độc vậy thôi. Chính tại hạ cũng chẳng hiểu do đâu hần có cái biệt tài đó.

Công Tôn Kiếp Dư thở dài:

- Được ở bên cạnh Hương Soái kể ra cũng là tốt phúc!

Hồ Thiết Hoa trầm gương mặt thốt:

- Nếu các hạ là hung thủ thì nên nói rằng ở gần hần là vô phúc!

Công Tôn Kiếp Dư không lưu ý đến y, đưa chén rượu lên uống cạn.

Không ai biết tại sao hôm nay Hồ Thiết Hoa lại cứ tìm cách gây sự với Công Tôn Kiếp Dư mãi. Tuy nhiên, khi mỗi người uống được vài chén rượu rồi thì ai ai cũng cảm thấy khoan khoái ít nhiều.

Đinh Phong vụt thốt:

- Tình hình nghiêm trọng, các vị nên bớt rượu là hơn. Kim cô nương và Hồ huynh tuy có ước hẹn đấu rượu với nhau đêm nay, tại hạ thấy nên dời lại một ngày nào khác đi. Trong hai vị, dù cho ai say, ai tỉnh cũng đều bất lợi cho toàn thể, cho chính mình cả.

Hần nhắc lại việc đó, dù rằng hần bảo dời ngày, song có khác nào hần thúc giục khai diễn cuộc đấu? Cái ý của hần thiện hay ác thì chỉ có mỗi một mình hần biết mà thôi!

Kim Linh Chi không dần được tính khí, cười lạnh thốt:

- Uống hay không uống cũng chẳng quan hệ gì. Nhưng nếu có kẻ say thì nhất định không phải là tôi.

Hồ Thiết Hoa khi nào nhịn được. Y cười lạnh, tiếng cười vang lớn hơn, rồi hỏi:

- Nếu vậy người say là tại hạ?

Kim Linh Chi cao giọng:

- Mang ra đây sáu vò rượu!

*** Vietkiem.com ***

Những kẻ đáng sợ phải kể: Hạng nhất là trang nho nhã như văn sĩ, tú tài. Hạng thứ hai là hòa thượng, đạo nhân. Hạng thứ ba là các lão trượng. Phạm là khách giang hồ, ai ai cũng thuộc cái thống kê đó nằm lòng. Nhưng hạng người khó trêu nhất là nữ nhân.

Hồ Thiết Hoa từng trải qua hàng trăm trận chiến, đương nhiên biết rõ hơn ai hết. Tuy nhiên đấu rượu khác hơn đấu võ công.

Về tửu lượng, niên kỷ càng cao, tửu lượng càng kém, nam nhân là thế, còn nữ nhân thì phần tiên thiên trong thể chất cũng như phần hậu thiên, cả hai phần đều không sung mãn bằng nam nhân.

Về rượu, Hồ Thiết Hoa cũng là tay kinh nghiệm già dặn, y hiểu rõ cái đạo lý đó, cho nên chẳng khi nào y sợ đấu rượu với hạng già và nữ nhân dù đối phương nổi tiếng là thánh rượu.

Tuy nhiên, nếu có thông lệ, tất có ngoại lệ. Bởi đời chẳng có gì là tuyệt đối cả, và thỉnh thoảng có những cái bất ngờ làm cho con người chới với. Kim Linh Chi uống xong chén thứ nhất, Hồ Thiết Hoa biết là mình mắc mưu rồi.

Về võ thuật, trông đối phương xuất thế thì con nhà võ biết ngay tài nghệ kẻ giao đấu. Về rượu, trông đối phương nâng chén lên cũng biết ngay tửu lượng đối thủ.

Người biết uống rượu, cầm chén rượu dù nặng cũng thành nhẹ. Người không biết uống rượu thì chén dù nhẹ vẫn có vẻ nặng như thường. Bởi không thành thạo.

Bất quá Kim Linh Chi là nữ nhân, nên nàng phải dùng chén chứ không thể nâng cả vò mà nốc.

Hồ Thiết Hoa đâu có cái vẩn vơ đó. Y nâng vò rượu lên, nghiêng miệng vò vào miệng mình vừa trút vừa nốc ồ ộc. Trước mặt nữ nhân, khi nào y chịu kém?

Kim Linh Chi chưa cạn vò thứ nhất, Hồ Thiết Hoa đã làm xong hai vò.

Câu Tử Trường vỗ tay cười lớn:

- Hồ huynh quả có tửu lượng kinh hồn! Uống lại nhanh.

Hồ Thiết Hoa đắc ý nhìn Kim Linh Chi với ánh mắt sáng ngời, cười lên ha hả thốt:

- Đấu rượu phải nhanh, chứ cứ nhấp nháp như cóc thè lưỡi thì biết đến năm tháng nào mới xong một vò. Mà uống một vò rượu như cóc liếm đó thì dù trẻ nít lên ba cũng chẳng say.

Kim Linh Chi cười lạnh:

- Uống nhanh, uống cho say ngửa say nghiêng thì có ra cái quái gì. Cố uống cho say thì ai mà chẳng uống được? Uống như vậy một kẻ tầm thường cũng nốc được mấy vò rồi cứ lăn đùng ra đó mà chờ hết say. Trương Tam, người nghĩ có đúng vậy chẳng?

Trương Tam đáp gấp:

- Đúng! Đúng! Đúng! Rất đúng! Có những kẻ tử lượng bình thường, bất quá chỉ dám say mà thôi. Và khi say rồi dù có uống mấy chén nữa cũng không quan hệ gì.

Hắn cười hì hì đoạn tiếp:

- Một người khi ngà ngà say rồi thì rượu đến môi cầm như nước lã, do đó có uống thêm bao nhiêu đi nữa cũng chẳng tài ba gì. Uống mà không say mới đáng gọi là tay cừ khôi chứ.

Hồ Thiết Hoa ngẩng cao mặt:

- Ta mà say thì người nên lo râu trước hơn ai hết.

Trương Tam hỏi:

- Tại sao ta phải lo râu?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Ta say thì cái tánh điên rượu phát động liền. Đến lúc đó ta chúa ghét những người vượt môn ngựa, ta xem kẻ đó như con trùng thú, thế nào ta cũng đạp dưới chân cho nát tan thân xác.

Bỗng y day qua Lưu Hương cười mấy tiếng, rồi tiếp luôn:

- Còn người, người khỏi phải lo râu, tuy người là con trùng thú, người vẫn không biết vượt môn ngựa.

Lưu Hương đang đối thoại với Đinh Phong, mừng tượng không nghe y nói gì.

Trương Tam thở dài lẩm nhẩm:

- Con người đó khi chưa say đã giống con chó điên rồi, chạm ai cắn nấy. Nếu hắn say thì tất cả nên lo râu đi, không chừa một ai khỏi lo râu!

Đình Phong ngồi bên cạnh Lưu Hương, lúc đó bỏ nhỏ với chàng:

- Kim cô nương nói như thế chẳng phải là hoàn toàn vô lý. Uống rượu như Hồ huynh thì không tài nào không say được.

Lưu Hương cười nhẹ:

- Hẳn uống say là sự thường, hẳn không say mới đáng cho là kỳ quái.

Đình Phong tiếp:

- Nhưng lúc này chẳng phải là lúc nên uống say. Sao Lưu huynh không khuyên Hồ huynh một vài tiếng?

Lưu Hương thở dài:

- Con người đó, bắt đầu uống rồi thì cả đến cha mẹ vợ con cũng không nhìn. Thế thì còn ai khuyên mà hẳn nghe?

Rồi chàng cười, từ từ tiếp:

- Khi uống, hiện diện tại đây có rất nhiều người đang chờ xem lúc hẳn say, con người của hẳn sẽ ra sao. Tại hạ khuyên hẳn làm chi?

Đình Phong trầm ngâm một lúc lâu:

- Lưu huynh cho rằng tại hạ cũng muốn Hồ huynh say?

Lưu Hương cười nhạt:

- Nếu Đình huynh đừng nói như vừa rồi thì họ đâu có uống thi với nhau. Và khi cuộc thi khai diễn làm sao chẳng say được?

Đình Phong cãi:

- Nhưng... nhưng tại hạ khuyên họ dời ngày...

Lưu Hương chặn lại:

- Đình huynh không khuyên còn khá. Khuyên họ là đề tỉnh một việc mà họ quên, họ nhớ lại rồi là chẳng bao giờ hủy bỏ hoặc dời ngày. Hẳn ở bên cạnh Đình huynh mấy ngày hôm nay, chẳng lẽ Đình huynh không biết cái tính khí của hẳn sao? Hẳn như con lừa của vùng Sơn Đông đó, ai lôi kéo thì không đi, ai đánh đuổi thì cứ lùi.

Đình Phong lại trầm ngâm một lúc nữa, đoạn thở dài, nhếch nụ cười khổ:

- Lưu huynh hiện tại có chỗ nghĩ lầm về tại hạ. Nhưng không sao, sớm muộn gì rồi Lưu huynh cũng hiểu rõ lòng tại hạ.

Chợt Lưu Hương cất tiếng gọi:

- Trương Tam! Cái vật đó sao ngươi không mang đến đây cho Đình huynh xem?

Trương Tam mỉm cười:

- Ta bị cuộc đấu rượu này hấp dẫn tâm thần nên quên mất đại sự.

Đình Phong chớp mắt, buông một câu dò:

- Chẳng rõ Lưu huynh muốn cho tại hạ xem vật gì đó?

Lưu Hương cười nhẹ:

- Vật đó kỳ diệu không tưởng nổi! Vô luận là ai tiếp nhận nó vào tay rồi là có bao nhiêu bí mật trong lòng cũng bị người trông thấy rõ ràng, không phương che dấu được.

Đình Phong cũng cười:

- Như vậy là vật đó có ma pháp?

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng vậy! Nó có ma pháp rõ ràng.

Đình Phong vẫn cười, song nét cười trở thành miễn cưỡng.

Trương Tam đã bỏ bàn tiệc về phòng, bây giờ trở lại tay cầm một chiếc bao. Hắn không đưa cho Đình Phong mà lại trao cho Lưu Hương. Lưu Hương tiếp lấy mắt nhìn Đình Phong, miệng gần từng tiếng:

- Nếu Đình huynh có tâm sự gì không muốn cho ai biết thì tốt hơn hết đừng xem vật này.

Đình Phong gượng cười:

- Lưu huynh nói thế là cho rằng tại hạ có điều bí ẩn không thể tiết lộ với ai phải không?

Lưu Hương chỉ cười không nói gì, trao chiếc bọc qua cho hắn. Ai cũng chú ý theo dõi cuộc đấu rượu, lúc đó không hẹn mà đồng chuyển mắt, đổi mục tiêu, nhìn sang họ. Chỉ có Kim Linh Chi và Hồ Thiết Hoa là còn chăm chú uống rượu.

Đình Phong cuối cùng rồi cũng tiếp lấy chiếc bao. Hắn vươn tay rất chậm, mừng tượng sợ trong bao có con độc xà, bất thần chui ra ngoạm tay hắn.

Ai ai cũng hiếu kỳ muốn biết ngay vật chi có vẻ cổ quái quá, nằm im trong chiếc bao đó!

Cầm chiếc bao rồi Đinh Phong cười hỏi:

- Lưu huynh đã thấy sự bí mật gì đó của tại hạ chưa?

Lưu Hương điềm nhiên:

- Không nhiều thì ít Đinh huynh à.

Đinh Phong à lên một tiếng:

- Lưu huynh thấy sao?

Đôi mắt sáng rực lên, Lưu Hương đáp:

- Tại hạ thấy Đinh huynh có thói quen dùng tay tả.

Đinh Phong không biến đổi sắc mặt:

- Đúng quá! Từ lúc nhỏ tại hạ quen dùng tay tả cầm đũa ăn cơm, cũng vì thế gia phụ đánh mắng nhiều lần. Khi thành niên, tại hạ có tập dùng tay hữu, khổ cái là thói quen khó bỏ dứt, thỉnh thoảng cũng phạm vào.

Lưu Hương hỏi:

- Thế là Đinh huynh dùng cả hai tay rất linh tiện?

Đinh Phong mỉm cười:

- Chỉ sợ tay tả linh tiện hơn tay hữu!

Lưu Hương buông vu vơ:

- Bí mật đó đáng lẽ Đinh huynh không nên nói ra.

Đinh Phong đáp:

- Cái đó đâu đáng gọi là bí mật thì nói ra có sao đâu?

Lưu Hương nghiêm sắc mặt:

- Tại hạ thấy khác, điều bí mật đó có tầm quan hệ rất trọng đại.

Đinh Phong chớp mắt:

- A!

Lưu Hương từ từ tiếp:

- Người khác nếu biết được Đinh huynh quen dùng tay tả thì khi giao thủ, người ta đề phòng tay tả của Đinh huynh hơn.

Đinh Phong cười thốt:

- Lưu huynh cao kiến thật! Cũng may là tại hạ chưa cùng các vị giao thủ, chứ nếu cuộc đụng chạm xảy ra thì tại hạ hẳn chuốc khổ rồi.

Bồng Trương Tam cất tiếng:

- Chắc gì Đinh huynh phải chuốc khổ! Bởi bàn tay hữu của Đinh huynh cũng đánh chết người được như thường. Nếu đối phương đề phòng tay tả thì Đinh huynh dùng tay hữu, có sao đâu.

Đinh Phong vẫn thản nhiên hỏi:

- Chắc Trương huynh cho rằng tại hạ đã sát hại rất nhiều người rồi?

Trương Tam lạnh lùng:

- Bất quá tại hạ bàn cách sử dụng hay tay thôi. Dùng được cả hai tay vẫn có lợi hơn một tay.

Đinh Phong mỉm cười:

- Và ai dùng được cả ba tay hẳn là có lợi nhiều hơn nữa.

Trương Tam câm lặng. Bàn tay thứ ba là bàn tay bí mật, bàn tay của những kẻ làm điều phi pháp, phi nghĩa, làm những việc đáng thẹn với người đời.

Song Đinh Phong không tiếp tục mắng xéo hẳn nữa, chỉ cầm chiếc bao cười thốt:

- Chẳng rõ Lưu huynh còn thấy điều bí mật gì của tại hạ nữa chăng?

Lưu Hương đáp:

- Chưa thấy gì thêm. Nếu có chắc nó nằm trong chiếc bao đó. Sao Đinh huynh chưa mở ra xem?

Đinh Phong gật đầu:

- Tại hạ định mở đây.

Hắn mở. Hắn mở ra rồi, gương mặt hẳn đổi sắc liền. Trong bao còn nguyên chiếc áo do Kim Linh Chi trao cho Trương Tam, chiếc áo vấy máu.

Ánh mắt của Lưu Hương không rời gương mặt của Đinh Phong. Chàng trầm giọng hỏi:

- Đinh huynh nhận ra chiếc áo đó của ai chẳng?

Đinh Phong gật đầu:

- Tự nhiên nhận ra. Áo của tại hạ.

Lưu Hương hỏi luôn:

- Còn máu? Cũng của Đinh huynh?

Đinh Phong gượng cười:

- Tại hạ không thọ thương, làm gì có máu chảy.

Bổng Câu Tử Trường cười lạnh thành tiếng, vọt miệng chen vào:

- Máu của người khác, sao lại vấy vào áo của Đinh công tử? Kỳ quái thật.

Đinh Phong lạnh lùng:

- Câu huynh thấy việc thì ít cho nên phải lạ nhiều.

Câu Tử Trường trầm giọng:

- Thấy ít, lạ nhiều?

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***